

El Pi Dret

identificació

Família **Pinàcies**

Pi blanc

Pinus halepensis

Castellà: pino carrasco

Francès: pin d'Alep

Anglès: aleppo pine

Origen: Països
circummediterranis.

localització

Comarca: Baix Llobregat
Municipi: Esplugues de Llobregat
Indret: Parc de Can Vidalet,
a la banda sud del llac.

dimensions i descripció

Alçada:	20,0 m
Perímetre del tronc a 1,3 m:	2,8 m
Diàmetre màxim de la capçada:	15,4 m
Edat estimada, 2005:	75 anys

Arbre exemplar, de dimensions notables i en una posició aïllada que facilita el seu desenvolupament. El tronc puja recte fins a sis metres de la base, des d'on es bifurca en dues branques principals; una continua recta i l'altra s'inclina lleugerament. Té una capçada ben distribuïda amb alguna branca en sentit horitzontal.

singularitat

El seu emplaçament aïllat, al mig d'una zona de pas, fa més evident el seu port elegant i les seves dimensions notables. El pi blanc sol ser un arbre de poca alçada, però alguns exemplars poden arribar als vint metres. Els de Can Vidalet són d'una mida realment excepcional, amb troncs gruixuts i capçades enlairades, que ressalten entre la resta de vegetació.

història

En un temporal de vent, de finals de 1998, van caure alguns pins de grans dimensions al parc de Can Vidalet (un d'ells ho va fer damunt del temple i el va destruir totalment; poc després l'AMB el va construir de nou). A partir del comptatge dels anells d'un dels pins caiguts, de característiques similars a les del **Pi Dret**, es va deduir que tenien una edat de 68 anys. Per tant, el naixement d'aquests pins és posterior a l'origen del parc. No hi ha dades que ens permetin afirmar si la seva presència en aquest lloc s'ha produït de manera espontània o si és resultat d'alguna plantació realitzada entre 1945 i 1950.

descripció de l'espècie

característiques morfològiques

El **pi blanc** és una de les espècies més abundants i característiques de la terra baixa mediterrània. No és un arbre gaire alt (15-20 m) i la seva forma, inicialment cònica, aviat esdevé irregular. Té l'**escorça** clivellada, gris cendrosa, sovint amb regalims de resina i les **branques**, primes i flexibles, tendint a penjar cap avall. Les **fulles**, en forma d'agulles i agrupades en parelles, són de color verd clar i no gaire llargues (6-10 cm). Amb la primavera apareixen les **flors**. Les masculines, quan s'obren alliberen el pol·len que transporta el vent, cobrint de groc el seu entorn; les femenines, situades a la punta de les branques, tenen forma de con i un cop fertilitzades, donen lloc a les **pinyes**, estretes i amb escames planes, molt abundants i orientades en sentit contrari al creixement de la branca; maduren a la tardor del segon any i, quan s'obren, resten a l'arbre durant molt de temps revestint l'interior d'una **capçada** esclarissada i irregular.

escorça

fulles

pinyes i flors

característiques ecofisiològiques

És un arbre de creixement ràpid, que pot viure en sòls pobres, tant en terrenys silicis com calcaris, fins a 1000 m d'altitud. Ocupa fàcilment zones del bosc autòcton quan aquest desapareix i terres de conreu abandonades. És resistent a la sequera, la contaminació i la salinitat, però és sensible a les gelades. Pot viure uns 200 anys.

utilització

Té un important paper com a espècie ornamental i forma part de la jardineria mediterrània. S'utilitza també en repoblacions forestals, per la seva adaptabilitat i el seu ràpid creixement. Serveix per a fixar dunes i talussos. La seva fusta, dura i resinosa, no és de gran qualitat, si bé es fa servir per a fer caixes, barrils i travesses de tren i també com a combustible per calefacció. L'escorça, rica en taní, s'utilitza en alguns llocs per a l'adobat de la pell.

Els nostres pins (fragment)

*Pi esborrifat, que no tens lleure
de pentinar ton front altiu:
pi sospirant, cenyit de l'heura;
i tu el sortós, que puguís heure
al peu la font, a dalt un níu!*

*Amic suau, d'aspres cabells!
Com savi antic dones consells,
i sumptuós com un califa
et fas tot l'any una catifa
de tos mateixos pèls vermells.*

Josep Carner

Àrea metropolitana de Barcelona
Mancomunitat de municipis

Coordinació i textos
Servei de Promoció i Conservació
Lurdes Planes i Sant-romà, geògrafa

Disseny gràfic
Oficina de Disseny
Laura Pons i Margarita Tur

Fotografia
Ernest Costa i Savoia